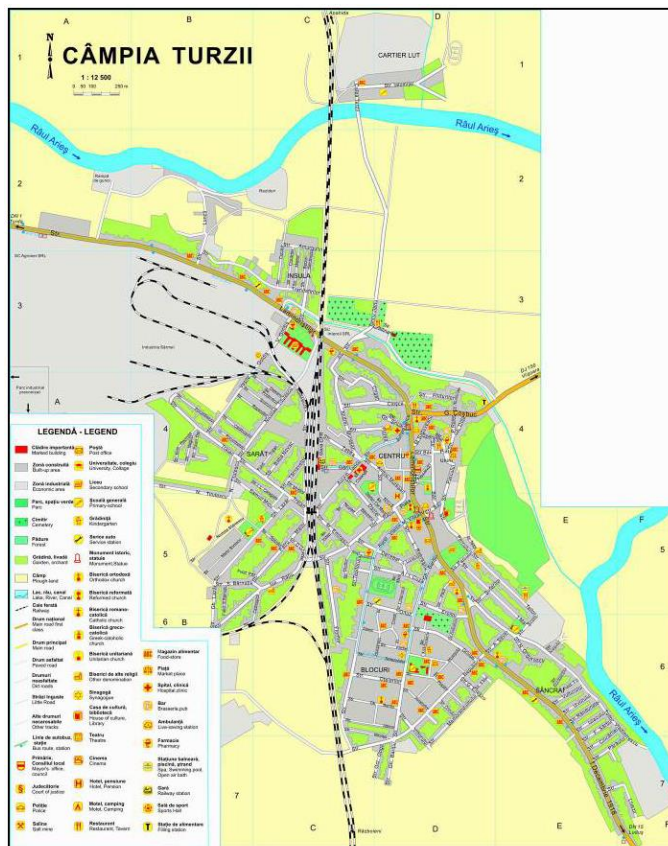

SURSELE DE APĂ ALE ORAȘULUI CÂMPIA TURZII

Harta Municipiului Câmpia Turzii

alimentate până atunci de aceste ape, iar populația a avut de suferit. În 1925 în ajunul sărbătorilor de Crăciun, o mare inundație pe toată Valea Argeșului, a produs mari pagube materiale și la Câmpia Turzii. S-au înregistrat daune însemnate, case de locuit inundate, podurile de cale ferată de pe Argeș și Racoșa au fost distruse, fiind afectate și fabricile de Lut și Industria Sârmei.

Amplourea pe care a luat-o dezvoltarea edilitară și industrială, impun necesitatea întocmirii unui plan de sistematizare a localităților în vara anului 1925, primarul solicitând unui for de specialitate (Oficiul Apelor, Arad) ajutorul pentru întocmirea acestui plan, având ca obiect asanarea tuturor bălților provocate de ploii.

În 1935 conducerea Uzinei Industria Sârmei a luat inițiativă în sistematizarea și înfrumusețarea orașului Câmpia Turzii, iar printre altele s-a hotărât ca străzile principale ale orașului să fie stropite cu apă pe timpul verii.

Pe locul unde a fost castelul Toroczkai Betegh se află în prezent bazinul mic al ștrandului orașului.

Începând cu 1955 rețeaua de alimentare cu apă potabilă s-a substituit fântânilor, strigența construirii acestor rețele a fost determinată de secarea unui număr mare de fântâni din curțile cetățenilor situate în zona canalului colector al Industriei Sârmei datorită săpăturii adânci efectuate la acest canal.

Apa Argeșului, infiltrată în depozitele teraselor cu scurgerile de pe versante și cu apa de ploaie infiltrată în zona de piemont, asigură debite bogate apelor freatice din această zonă în parte utilizate ca apă potabilă. Din forajele efectuate în zona orașului în diverși ani și perioade diferite ale anului, a rezultat ca nivelul pânzei de apă freatică variază între 0,30 m și 0,50 m fiind determinată de fluctuațiile de nivel ale Argeșului în perioadele de precipitații abundente, apa freatică ridicându-se la suprafață în unele zone ale orașului mai cu seamă în cartierul Șarăt.

Ca urmare a construirii în deceniul șase a unui canal colector pentru Industria Sârmei, în partea de SV a orașului, apele freatice care se scurg dinspre Sud către Argeș sunt prinse în straturile de pietriș ale canalului. Acest fapt a avut drept consecință secarea multor fântâni,

Astfel, Industria Sârmei a devenit furnizor de apă potabilă din sursă proprie pentru orașul muncitoresc, precum și la mai multe cișmele montate atunci pe străzi. În zona afectată de secarea fântânilor, pe strada Gh. Barițiu și la Secția de Interne a Spitalului, lungimea rețelei de distribuție însuma în anul 1956 cca. 3 km, iar în 1958 cca. 4,6 km. În 1960-1961 această rețea a fost prelungită în Colonia Ecaterina Teodoroiu și pe străzile Tudor Vladimirescu, Aurel Vlaicu, Nicolae Bălcescu și parțial pe străzile Dr .I. Ratiu, M. Eminescu, Traian, Baba Novac. A fost o rezolvare de moment, deoarece debitul scăzut al apei, astfel furnizat, nu permiteau extinderea rețelei, iar cerința de apă din oraș creștea an de an.

Prin intrarea în funcțiune în 1959 a conductei de aducțiune a apei potabile racordată la conductele municipiului Turda, aprovizionarea în Câmpia Turzii, s-a îmbunătățit. A fost mult extinsă rețeaua de distribuție pe diverse strazi și la locuințe.

Din cauza lipsei evidente a apei, în 1974 s-a pus în funcțiune Sursa Poiana, în 1977 a fost dată în folosință, în plus față de vechiul sistem de alimentare de la Turda, o altă sursă, de la Cornești. În 1980 rețeaua de distribuție a apei potabile în oraș însuma 40,6 km, ulterior înregistrându-se iarăși o criză de apă potabilă, iar în 1982 a fost introdusă o nouă sursă, ce suplimenta debitul destinat consumului populației și anume Sursa Variantă. În anii 1986-1987 a fost utilizată pe etape, alimentarea cu apă din sursa Călărași.

Rezolvarea problemei apei în Câmpia Turzii a venit în anul 1994, odată cu introducerea în sistem a noii conducte de aducțiune de la sursa proprie din zona barajului de la pârâul Hășdate și a stației de tratare a apei pârâului Hășdate.

Până în anul 1953 Câmpia Turzii, nu a avut nici un fel de canalizare, chiar și apele reziduale de la Industria Sârmei se deversau liber în pârâul Racoșa, formând mlaștini pe traseul acesteia din partea vestică a localității, pe o lungime de cca 2 km. Apa din fântânile învecinate devenind roșie, nemaifiind utilizabilă pentru consum.

Trei ani mai târziu, în 1956, Industria Sârmei a început să-și facă un canal colector până în Arieș finalizat în 1958, traversând partea de SV a localității. Canalul în lungime de 3,5 km era destinat pentru evacuarea apelor menajere din orașul muncitoresc, din colonia Ecaterina Teodoroiu, de la Secția de chirurgie a spitalului. În 1960-1961 au fost racordate la acest canal străzile: A.Vlaicu, A. Muresan, Gh. Barițiu și T. Vladimirescu. Datele statistice arată că în anul 1958 Câmpia Turzii dispunea de un canal de colectare a apei reziduale industriale în lungime de 3,5 km și de rețea de canalizare stradală de numai 2 km din care doar 0,6 km pentru ape menajere.

În anii '70, lucrările de canalizare s-au intensificat. A fost dat în folosință canalul colector pe traseul Turda – Câmpia Turzii în perioada 1975-1976, după care s-a trecut la extinderea rețelei de canalizare stradală. Totodată, în comun cu municipiul Turda, a fost realizată și o stație de epurare a apelor menajere, amplasate pe malul râului Arieș în aval de Câmpia Turzii (1977). În 1980 lungimea totală a rețelei de canalizare stradală însuma 35 km.